

mint a megbontott hegy
köve? Hová hordják
a fehér márványt? Belezárva
egy csiga, egy kagyló,
egy csont. Valaki megláthatná
őket, ha nem lenne olyan
vastag körülöttük a kő.

Az ember majd kettévágja
és simára csiszolja. Az
egyik láthatóvá lesz,
a második felismerhetetlen,
a harmadik kívül esik
a forma határán. A faragott
kő körül a föld csupa por.

A táguló világegyetemet,
mint egy labdát a párdúc,
szájában tartja a semmi.
Isten szájához az ember
drótjaival odavarrta
magát.

Kun Árpád

PHILÉMÓN ÉS BAUKISZ

„Hogy aludtál, kedves Baukiszom?”
„Szemembe világított a hold, és
csíptek a szúnyogok. Tündöklő
fény csapott ki a tisztaszobából,
ahol a vándorok alszanak,
s vihar járt a kemencesut körül.”
„Ilyen hangosan horkoltam volna?”
„E zaj nélkül olyan lennék,
mint a tengerparti halász,
akinek fülében örökös a hullámverés,
a szárazföld belsejében alva
felriad a néma csillagokra,
s csak forgolódik azután.”
„Így is forgolódtál.” „Forgolódtam.

Láttalak újra a gömbakác alatt,
s az ágak közé akadt papírsárkányt,
amit zörgetett fölötted a szél.
A csomagjaim a peronon voltak,
hogy hazautazzam anyámhoz,
a kalapdoboz egyensúlyozott legfelül.”
„Kihajtottam utánad az állomásra,
pedig mást szerettem.” „Gyűlöltelek,
mégis felkapaszkodtam melléd
a bakra. Korábban mindent
tudtam rólad, most újra semmit.”
„Pirkad. Szól a csalogány.” „Nem,
ez már a pacsirta. Zörög a lánc
a kútnál, mosakszanak a vándoraink.
Ki kell engednünk a tyúkokat
és megöntözni a palántákat.
Napközben megint nagy lesz a hőség.
Megcsinálom a cseppjeidet,
keljünk fel, kedves Philémónom.”

Magyar László András

PHILCIS

Sötétedett, mire Zágráb külvárosába értek. A vonat lakótelepek közt húzódó töltésen száguldott előre – templomtornyok, háztetők csillogtak kéken, sárga neonok hunyorgtak a nyáresti esőben –, majd bezakatolt a pályaudvarra, és nyikorogva megállt. Zoli kihajolt az ablakon. Odakinn érces vasútillat terjengett, kofferes nénikék, terepszín ruhás katonák, hátizsákos fiatalok igyekeztek ide-oda, elektromos targoncák zümmögtek, érthetetlen szavú hangosbemondó harsogott, zajlott az élet. Teljes órát álltak tétlenül. Ám a kinti világ egyszer csak lassan megindult hátrafelé, majd egyre sebesebben tűnt tova: hamarosan ritkultak a város fényei, és a kattogó-ringatózó vonatot befogadta a sötétség.

A gyerekek kihúzták az üléseket, és pulóvereikbe burkolózva, veszekedve, nevetgélve alváshoz készülődtek. Zoli elszívott egy cigarettát a hűgyszagú folyosón, azután beszólt a feleségének: feküdjön csak le nyugodtan a gyerekekkel, ő majd átmegegy a szomszédos kupéba, és olvas egy kicsit, hiszen egy fülkében öten úgyszem férnének el kényelmesen.

Zoli tehát sörével a kezében és könyvével a hóna alatt átvonult a szomszédba. Elhúzta az ajtót, és némi habozás után angolul megkérdezte, leülhet-e. Csak egyetlen, középkorú férfi üldögélt odabent. Hosszú orrán fémkeretes szemüveget viselt, és újságot